

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟ ΑΝΔΡΕΑ

Πρόσφατα επισκεφθήκαμε η γυναίκα μου κι' εγώ τον Απόστολο Ανδρέα.

Κατεβαίνοντας για να βγάλω ασφάλεια αυτοκίνητου στο οδόφραγμα των Βρυσούλων, διερωτήθηκα αν έπρεπε να μιλήσω Ελληνικά η Αγγλικά. «Χρειάζομαι ασφάλεια αυτοκινήτου παρακαλώ» είπα στα Αγγλικά. « Βεβαίως» απάντησε ευγενικά η υπάλληλος « Κοστίζει €25 για 1 μήνα ή €50 για 3 μήνες, τι θέλετε?». «Για 1 μήνα» απάντησα. «**Γεια σας και καλό ταξίδι**» μου λέει στα Ελληνικά την ώρα που μου έδινε την ασφάλεια. «**Ευχαριστώ**» είπα κι εγώ στα Ελληνικά λίγο ξαφνιασμένος!

Συμπληρώσαμε τα γραφειοκρατικά και περάσαμε στην άλλη πλευρά. Φτάσαμε μέχρι τα τείχη της παλιάς πόλης και κατευθυνθήκαμε προς την Σαλαμίνα. **Αρχίσαμε να βλέπουμε στις ταμπέλες “Dırkarraz”, δεν ήξερα ακριβώς τι σήμαινε αλλά ήξερα ότι είχε σχέση με την Καρπασία.** Συνεχίσαμε για 1 ώρα περίπου και φτάσαμε σε ένα μέρος που το έλεγαν «Yeniorenkoγ”. Σταματήσαμε σε ένα περίπτερο για να αγοράσω ένα χάρτη για να προσανατολιστούμε. Παραλαμβάνοντας τον χάρτη που εκτός από τις τουρκικές ονομασίες παρουσίαζε και τις ελληνικές για τις πόλεις και τα μεγάλα χωριά, **συνειδητοποίησα ότι η Yeniorenkoγ είναι η Γιαλούσα και το Dırkarraz το Ριζοκάρπασο!**

Μετά από 20 λεπτά φτάσαμε σε ένα μακρύ ίσιο δρόμο που οδηγεί στην πλατεία του Ριζοκαρπάσου. Είδαμε τότε ένα μεγάλο τζαμί με θόλο και 2 ψηλούς μεταλλικούς μιναρέδες. Αμέσως μετά προσέξαμε ότι ακριβώς από κάτω υπήρχε μια εκκλησία που επισκιάζοταν τελείως από το τζαμί! **«Αυτό κάνουν οι Τούρκοι έποικοι»** είπα στην Θάλεια, **«κτίζουν τα τζαμιά τους δίπλα στις εκκλησίες μας για να τις επισκιάσουν».** Όταν φτάσαμε στην εκκλησία κοντά στην πλατεία του χωριού, είδαμε ότι επρόκειτο για μια μικρή αλλά ωραία εκκλησία! Η πόρτα ήταν ανοικτή οπότε κατεβήκαμε να την δούμε. Όταν μπήκαμε μετά μας έκανε εντύπωση το γεγονός ότι η εκκλησία λειτουργούσε. Πολύ λιτή φυσικά με λίγους σκάμνους, 2 καντηλιέρια κι ένα πολύ όμορφο ταμπλό με Χριστιανικές εικόνες! Τότε πρόσεξα ότι η γυναίκα μου μιλούσε με ένα άντρα που φαινόταν απασχολημένος με κάτι. **Προχώρησα κοντά τους κι άκουσα τον άντρα να μιλά σπασμένα Ελληνικά. «Είσαι Τουρκοκύπριος?» τον ρώτησα. «Όχι» μου λέει « είμαι Έλληνας και με λένε Αντρέα. Αν ήμουν Τούρκος θα άναβα κεριά στην εκκλησία?».**

«Γιατί τότε τα Ελληνικά σου δεν είναι καλά?» τον ρωτώ πάλι. «Διότι το μεγαλύτερο μέρος της μέρας μιλώ Τούρκικα» απάντησε. Είμαστε 100-150 Έλληνες στο χωριό αλλά οι Τούρκοι Έποικοι είναι πολύ περισσότεροι, περίπου 700». «Υπομονή» του λέει η Θάλεια θέλοντας να τον κάνει να νιώσει καλύτερα. «Αργά ή γρήγορα θα φύγουν οι Τούρκοι, όπως έφυγαν τόσο άλλοι κατακτητές». **« Οι Τούρκοι έποικοι εν' σιλιές, εν τελειώνουν!»** είπε με ένα πικρό χαμόγελο. Αφού προσκυνήσαμε τον αποχαιρετήσαμε και συνεχίσαμε τον δρόμο μας για τον Απόστολο Ανδρέα.

Λίγο πριν φτάσουμε είδαμε την παραλία των χελωνών στον Παχύαμμο που πρέπει να είναι η πιο ωραία παραλία στην Κύπρο ίσως και στην ευρύτερη περιοχή! **Χρυσή αμμουδιά περίπου 70μ πλάτος και 3 χλμ μήκος, τόσο όμορφη που δυσκολεύεται να πιστέψεις ότι είσαι ακόμα στην Κύπρο!** Κάπως έτσι πρέπει να ήταν και η αμμουδιά της Αμμοχώστου πριν κτιστούν τα ξενοδοχεία στην παραλία.

Αμέσως μετά μπήκαμε στην προστατευμένη περιοχή των γαιδουριών όπου κυκλοφορούν αρκετά από τα συμπαθητικά τετράποδα αναγκάζοντας πολλές φορές τα διερχόμενα αυτοκίνητα να σταματήσουν για να τους επιτρέψουν να διασταυρώσουν τον δρόμο.

Αισίως φτάσαμε στο μοναστήρι του Απόστολου Ανδρέα , 2.5 ώρες μετά από την ώρα που περάσαμε από το οδόφραγμα στις Βρυσούλες. **Αφού προσκυνήσαμε πρόσεξα μια εικόνα του Αποστόλου με πολλά κρεμασμένα ορθογώνια επάργυρα φύλλα που έμοιαζαν με ασημένιες κουρτίνες από τις 2 πλευρές της εικόνας!** **«Είναι τάματα» μου λέει η Θάλεια.**

Ακόμα πιο περίεργο ήταν ότι δίπλα σε ένα ράφι είχε αρκετά κύπελλα τυλιγμένα με σάλι της Ανόρθωσης. Διάβασα την επιγραφή στο μεγαλύτερο: **Ανόρθωσις Αμμοχώστου-Πρωταθλήτρια ποδοσφαίρου Κύπρου 2007-2008!**

Εν τω μεταξύ ένας νεαρός είχε έρθει κοντά μας οπότε τον ρώτησε η Θάλεια αν τα κύπελλα ήταν αληθινά. «**Εν ηξέρω**» απάντησε «**Πάντως ήταν τάματα του Κετσπάγια όταν κέρδιζε τρόπαια η Ανόρθωση να τα φέρνει στον Απόστολο Ανδρέα. Που το 2008 που έφυγε ο Κετσπάγια που την Ανόρθωση, εν έφερε κανένας άλλος τρόπαιο στο μοναστήρι!**»

Τον ρώτησα πως τον λένε και μας είπε Λευτέρη. Είναι 28 χρόνων και είναι ένα από 7 παιδιά εγκλωβισμένων γονιών. Τα πιο πολλά από τα αδέρφια του έχουν ήδη έρθει στην ελεύθερη Κύπρο.

Ανάψαμε μερικά κεριά και ξεκινήσαμε τον δρόμο της επιστροφής. «**Είναι άλλη Κύπρος απ' εδώ!**» είπα στην Θάλεια. «**Ποτέ δεν περίμενα να συναντήσουμε Ελληνοκύπριο που να ξέρει καλύτερα τουρκικά από τα ελληνικά!**»

Κι όμως τόσο ο Αντρέας όσο και ο Λευτέρης παρά τις αφάνταστες δυσκολίες που αντιμετωπίζουν, δείχνουν να έχουν περισσότερο θάρρος από εμάς που ζούμε στην ελεύθερη Κύπρο με όλες τις ανέσεις κι ευκολίες που απολαμβάνουμε.

Διερωτηθήκαμε κι οι δύο ποιο είναι το πραγματικό χρέος που έχουμε όλοι εμείς που ζούμε στην ελεύθερη Κύπρο απέναντι στους εγκλωβισμένους και στα κατεχόμενα εδάφη. Μήπως είναι το να μην πηγαίνουμε απ' εκεί και να προσποιούμαστε ότι δεν υπάρχουν κατεχόμενα εδάφη και εγκλωβισμένοι?

Η μήπως να διατυμπανίζουμε την άρνηση μας να εργαστούμε σοβαρά για διευθέτηση του πολιτικού προβλήματος ή ακόμα να υποστηρίζουμε ιδανικές αλλά ανέφικτες λύσεις που το μόνο αποτέλεσμα που θα έχει θα είναι η οριστική διχοτόμηση της Κύπρου και η προσάρτηση της Βόρειας Κύπρου στην Τουρκία με ότι τραγικά επακόλουθα θα έχει αυτό με τον συνεχή εποικισμό και την εξαφάνιση της Τουρκοκυπριακής κοινότητας σε βάθος χρόνου?

Η μήπως το χρέος μας είναι να δουλέψουμε με όλες τις δυνάμεις μας για την επανένωση της Κύπρου έστω και σαν ομόσπονδο κράτος με 2 συνιστώντα κρατίδια που θα εξασφαλίζει όμως μια διεθνή προσωπικότητα και θα τερματίζει τον συνεχή εποικισμό της βόρειας Κύπρου δίνοντας κάποια ελπίδα για μια καλύτερη ζωή στους εγκλωβισμένους μας?

Το δικό μας συμπέρασμα τουλάχιστον ήταν ότι το τελευταίο είναι το πραγματικό μας χρέος!

Αλκης Σαρρής

Μέλος του Νεοκυπριακού Συνδέσμου

17/9/2013

(Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Πολίτης» στις 29/09/2013)